

fig ved. Ligeledes ſagde i dette Dieblit det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Gooſ), at Univerſitetslærerne ogſaa vare Menneſter; det er ogſaa Noget, der ſynes mig ſaa ſelvſølgelig, at det muligviis ikke var nødvendigt at drage det med ind her. Hvis Udvalget ogſaa ſkulde behandle den Slags Sager, vilde det ſaae overmaade Meget at varetage. Jeg mente, at det var enkelte Punkter, det ſkulde tage under Behandling, og jeg anførte nogle ſaadanne, ſom jeg troede, at det kunde tage under Overveiſe. Der har iſer været Tale om, hvad jeg har yttret om den filoſofiſke Examen, og det blev bebrejdet mig — jeg tror med Urette — at jeg havde viiſt Mangel paa Pietet imod de enkelte Lærere. Det tror jeg ikke, at jeg har gjort. Jeg ſkal meget villig erkjende Sibberns ſtore Fortjenſter af den danſke Literatur og af Univerſitetet, men jeg yttrede kun, at, da jeg ſom Rus kom til Univerſitetet, foregik Sibberns Underviſning og Examination ſaaledes, at den var nærved at fortjene det Ord: „ſtandaløs“, ſom ogſaa det ærede Medlem for Odſe Amts 7de Valgkreds (H. Holm) anvendte derom. Derfor forekommer der mig ingen Grund at være til ſærlig at angribe mig for Manglen paa Pietetsfølelſe, den falder tilbage paa det Univerſitet, ſom lod Sibbern vedblive at docere i en Alder, hvor han burde have opgivet ſit Embede. Hans Examiner vare jo ogſaa ſaaledes, at der bogſtavelig ſuffleredes ſaa høit af en eller anden Studerende til den, der examineredes, at der ikke var Tale om, at den, der blev examineret, virkelig ſelv blev hørt. Sligt burde dog ikke finde Sted ved et Univerſitet, og jeg fremhævede det kun for at beviſe, at der virkelig dengang fandt Miſligheder Sted. Ligeledes ſkal jeg have yttret mig paa en Maade om Brøchner, ſom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds anſede over. Det er muligt — og jeg kan godt forſtaa det — at Brøchner har kunnet paavirke de Unge ved Univerſitetet, men jeg tror, at det mere var ved ſelve ſin Perſonlighed end ved ſine Forelæſninger. Han var ſelv, det kan jeg gjentage, ingenlunde forniſt med, hvad han ſkulde docere paa Univerſitetet, og jeg anførte, forekommer det mig, et ſlaaende Beviſ derpaa, naar jeg ſagde, at han ſelv var ſaa ſkarp en Kritiker af den Videnskab, han docerede. Dette med Henſyn til de Navne, jeg drog frem. Jeg ſøgte for kun at drage Navne frem paa afdøde Univerſitetslærere, da jeg, ſom naturligt var, ikke vilde give mig ind paa en Kritik af nulevende Univerſitetslæreres Virkſomhed. Hvad ſelve Tanken om Prøvens Afſattelſe angaar, ſaa har den jo fundet en viſ Anerkjendelſe fra forſkjellige Sider her i Rhinget, blandt Andet fra den ærede Ordſøger (Holſtein-Ledreborg). Han ſagde dog, at det Reformforſlag, ſom jeg fremkom med, var i høieſte Grad urimeligt; det er urimeligt at tænke ſig, at denne Prøve ſkulde afſeſes af en viſ Arr. encyclopædiſt

Forberedelſe. Men ſamtidig erkjendte han jo iøvrigt, at der kunde være Tale om at vende tilbage til den gamle Form for Forberedelſen, og det var jo netop en encyclopædiſt Dannelſe, ſom den gamle Form af Ordningen hvilede paa. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem og jeg, ſkjøndt vi ere uenige paa mange Punkter — jeg ſkal komme tilbage til enkelte af dem — ſkulde blive enige paa dette Omraade; thi jeg vilde vende tilbage til det Gamle; det var ogſaa det, han vilde, men han ſynes blot ikke at kjende, hvad det Gamle var. — Jeg har dernæſt nogle Bemærkninger at gjøre til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds. Han bebrejdede mig, og det have Andre ogſaa, at jeg har omtalt det indviſte Profeſſorat paa en Maade, ſom om jeg vilde have, at det ſkulde bortfalde fra Univerſitetet. Det er jeg abſolut den Sidſte, der vil ønske, men jeg omtalte atter der en afdød Profeſſor, Weſtergaard, for at udtale, at den Underviſning, ſom han drev indenfor ſit Profeſſorat, neppe var helbig og ingenlunde ſvarede til Mandens ſtore Begavelſe og eminent Geni paa det Omraade, han havde givet ſig af med. Han gav ſig af med Lærelæſning, og jeg ſynes, at der kunde være Grund til, at en Mand af hans Begavelſe gav ſig af med Foredrag. Det ligger imidlertid i, at det ikke er ſlaaet faſt ved Univerſitetet med de frie Foredrag; man lader ſig nøie med Lærelæſning. Det er ganſke naturligt, at, naar et Foredrag henvender ſig til den Enkelte, kommer den Enkelte, men henvender Foredraget ſig til Mængden, ſaa kommer Mængden, og det er det Helbigſte ved et Univerſitet, at Mængden kommer. Nu hørte jeg til min Forbauselſe, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Gooſ) ſagde, at, ſelv om der ikke kom en Eneſte, ſaa havde det ikke det Mindſte at betyde (Gooſ: Profeſſoratet ſkal ikke neblægges af den Grund!), ſaa ſkulde altſaa Profeſſoratet ikke neblægges af den Grund. Det kan kun ſiges til en viſ Grad; thi hvis det f. Ex. blev Tilfældet, at f. Ex. alle Profeſſorer ved Univerſitetet ikke havde en eneſte Tilhører, ſaa kunde det tænkes, at der var Grund til ikke at holde paa Univerſitetet i det Hele taget. Nu ſiger det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds, at man kan have nok ſaa mange Reglementer for, hvorledes Univerſitetsforelæſninger ſkulde indrettes, det kommer dog til Syvende og Sidſt an paa Perſonerne, og han anførte ſom et eſter hans Mening ſlaaende Exempel, at det ikke var til nogen Nytte at give Reglement for, at der ſkulde være gode Stuepillere ved det ſgl. Theater, man ſit dem derfor ikke. (Gooſ: Ikke paa Grund deraf!) Men hvis der nu var en Stuepiller, ſom albrig traf Hus, men ſom spillede ſaaledes, at der ikke kom et eneſte Menneſte, ſaa ſynes jeg, at en Stuepiller, der havde en ſaa uheldig Virkning paa Publikum, paſſende kunde afſtaffes; men derfor ſkulde det kongelige